

L'alta magistratura, un escàndol antidemocràtic

written by Lluís Busquets | 3 d'octubre de 2020

Dilluns 7 de setembre va tenir lloc l'obertura de l'any judicial en presència del rei. L'acte tingué lloc a la mateixa sala on es van jutjar els líders independentistes catalans i, vulgues o no, l'afer planava en l'aire. I més aleshores, quan s'havien demanat indults i s'havia parlat d'amnistia.

M'he cansat d'escriure en papers i de proclamar en les presentacions del meu llibre *El Judici* que la sentència del senyor Manuel Marchena contra els líders del procés va ser defensiva (va escriure-hi llargs antecedents per blindar-se davant d'Europa i semblava preocupar-li més justificar que no hi va haver rebel·lió que demostrar la sedició), creativa (muntà la sedició gràcies als atestats de Baena i César López), oblidadissa (per exemple dels ferits o dels Pàtrols devastats: no en diu res), covarda (no volgué acarar Pérez de los Cobos amb Ferran López, el segon dels Mossos, com li proposà la defensa), errònia (posà C. Forcadell i D. Bassa en llocs on mai no van estar), epidèrmica i cruel, perquè diu que la independència era «una quimera que mai no va fer perillar l'ordre públic» (aleshores, per què tants anys de pena?, per revenja?). Els qualificatius pitjors són els que consideren Marchena epidèrmic i covard. Epidèrmic perquè acabà el judici sense haver volgut esbrinar qui havia donat l'ordre a les FCSE de carregar contra la ciutadania que anava a votar l'1-0. L'advocadessa Olga Tubau, al judici contra la cúpula d'Interior, amb testimonis qualificats, va deixar Pérez de los Cobos com un perjur i va saber portar-lo a confessar que l'ordre de les càrregues l'havia ordenada Secretari d'Interior, José Antonio Nieto, un home, que, per cert, ha sortit impune i immaculat d'aquells fets, malgrat tants ferits. També n'ha sortit sense taca el jutge Pablo Llarena, que condemnà Jordi Sànchez i Jordi Cuixart a presó provisional

per rebel·lió, quan la sentència ho acabà descartant. Amb errors així, qui jutja els jutges? Mai no els passa res als magistrats hispànics? (Sí, són ascendits com ho va ser la jutgessa Carmen Lamela després de condemnar Sandro Rossell a passar dos anys en presó tot i acabar amb sentència absolutòria).

He esmentat aquest context de tres jutges insignes i mediàtics per poder fer-nos càrrec del que passa a l'Estat. Afegim-hi que, des del febrer d'enguany, ocupa la fiscalia general de l'Estat l'exministressa de Justícia Dolores Delgado García, en substitució de María José Segarra. D'ella depèn (no ho oblidéssim) la Fiscalia del Tribunal de Comptes. La dreta criticà el canvi perquè el veia favorable als presos polítics, però la senyora Delgado, pressionada o poruga, no ha mogut un dit a favor seu, al contrari: hem vist com als presos se'ls bloquejaven sortides i tercers graus. Tanmateix l'exemple no deixa de ser vàlid: amb voluntat política, els nomenaments com el de la fiscal general de l'Estat es poden fer; el que falta és la voluntat política (per cert, el dia 7 anuncià ordres taxatives contra l'ocupació il·legal de pisos més enllà de les normes del codi Penal!). És a dir, políticament, hi ha un marge d'actuació.

El problema és que l'alta magistratura espanyola està en fals i no pas per culpa de la Covid-19. Carlos Lesmes, l'actual president del Consell General del Poder Judicial (CGPJ) i del Tribunal Suprem (TS), té el mandat exhaurit des del passat desembre 2018 (l'acord entre PP i PSOE per substituir-lo per Marchena va saltar pels aires per una indiscreció política, un whatsapp d'Ignacio Cosidó, i sembla que aquest estiu va tornar a saltar pels aires). Prou se'n tornà a queixar Lesmes el passat dia 7 i ho considerà una «seriosa anomalia». És molt més: és un escàndol democràtic perquè el CGPJ segueix funcionant en matèria de nomenaments (en va fer el passat 30/IX), ascensos, inspecció i règim disciplinari amb majories caducades a favor del PP (per això Casado no vol arribar a

cap acord amb Pedro Sánchez). Com es pot judicar des del TS la palla a l'ull dels altres sense veure la biga al propi ull?

Al TC passa el mateix: dels 12 membres, a més del president, José González Rivas, cal renovar Encarna Roca, vicepresidenta del TC, Andrés Ollero i Fernando Valdés Dal-Rei. El PP sap que hi perdrà poder perquè ara, dels dotze magistrats, vuit hi són propers; dels quatre a renovar, dos seran afins al PSOE, un al PP i l'altre està per veure com jugaran C's o UP. Seria per llogar-hi cadires que els líders del procés condemnats es trobessin Marchena de president del TC, i no ho hem pas de menystenir. L'home, que ja hem qualificat malgrat les seves bones formes, si s'afanya un xic, abans que Europa no revisi la seva sentència i els seus ròssecs, pot arribar a presidir les altres instàncies de la magistratura hispànica. És una possibilitat, encara que corri la brama que el nou president, elegit pels dotze membres del TC un cop renovat, serà Pedro González Trevijano, que ha encapçalat aquests darrers temps el sector conservador (quedarien 7-5, tot i que no es descarta per a la presidència el magistrat progressista Juan Antonio Xiol). Els altres magistrats que quedaran són S. Martínez-Vares, A. Narváez, A. Montoya, R. Enríquez, C. Conde-Pumpido i M. L. Balaguer.

Sigui com sigui, la substitució dels quatre membres caducats frenarà els recursos d'empara al tribunal de garanties presentats pels líders independentistes empresonats des de la proclamació de la sentència (14-X-2019) fins al març d'enguany, i que, finalment, semblava que es començarien a veure's aviat. Quan hi hagi sentència del TC, quedaran oberts els horitzons de la Justícia europea. Per això, en el TC no hi ha presses, encara que justifiqui la seva velocitat de tortuga per dues circumstàncies: 1) que alguns dels condemnats van sol·licitar suspendre l'execució de la sentència (petició que fou rebutjada); 2) Junqueras, Romeva i Forcadell van recusar una dotzena de magistrats del tribunal, cosa que fins a finals de juny passat no els hi fou negada. A partir de juny es donà

curs legal als 13 recursos d'empara, es traslladaren a totes les parts (condemnat, Fiscalia, advocacia de l'Estat i Vox) i se'ls donà un període hàbil per presentar al·legacions. Vista la complexitat de l'afer, com que els recursos són d'una mateixa sentència i amb al·legacions molt semblants, s'ha format una comissió de dos magistrats (Narváez i Conde-Pumpido) juntament amb cinc lletrats, per preparar una resposta unitària als motius idèntics. Aquests són tres: el TS no era el tribunal adequat per jutjar-los sinó el TSJC; els fets del 20-IX formen part del dret de reunió i manifestació; i, votar com es va fer l'1-0 no era cap delictes. Tot seguit s'enviarà el text als magistrats, a cadascun dels quals se'ls ha assignat una ponència per acoblar-la i poder donar resposta als motius comuns i als específics de cada condemnat. Sembla que ja s'haurien classificat les queixes que es formulen per a cada recurs (Junqueras hauria presentat 28 motius d'empara diferents). Llevat de recursos menys complexos (Mundó o L. Borràs) arribarem així a inicis del 2021.

Funcionar amb magistrats caducats no és pas cap bon exemple de funcionament democràtic dreturer, és clar. Espanya té molt camí a fer per esdevenir un estat democràtic i modèlic (li ho va dir Europa el passat 30/IX). Per postres, la presidència de l'Audiència Nacional (AN) també està per decidir des del setembre de l'any passat. S'hi presenten José Ramón Navarro, actual president des del 2014 (procedeix del cos jurídic militar i fou dels tres que signà la competència de l'AN per jutjar Trapero i la cúpula d'interior), i el jutge central d'instrucció Ismael Moreno, de tendència conservadora.

Els estalvio de parlar-los del tribunal de Comptes (amb tots els seus òrgans: president, Ple, Comissió de Govern, Seccions de Fiscalització i Enjudiciament, Consellers de Comptes, Fiscalia i Secretaria General) i de la Junta Electoral Central, amb sis vocals designats del CGPJ i cinc designats pel Congrés, sortosament renovada aquest 2020, però on encara hi queda un personatge com **Carlos José Vidal Prado**, catedràtic

de dret constitucional de la UNED (molt present als actes del PP i ferm defensor de la unitat espanyola) i segueix de secretari Carlos Gutiérrez Vicén. Ja saben que el passat gener deixà el president Torra sense escó al Parlament, cosa que avalà el TS. Quan llegeixin això ja s'haurà celebrat la vista del recurs al TS, en aquests moments fixada per al 17/IX. El president Torra al·legà que desobeí perquè se li vulnerava la seva llibertat d'expressió i que és víctima d'una persecució política. Si és condemnat, presentarà un recurs d'empara al Constitucional?

Tothom sap que, davant la demanda del dret a decidir de dos milions de catalans, els polítics, en comptes de buscar solucions, encolomaren la patata calenta al poder judicial. Avui, gràcies a l'operació Kitchen per robar informació sensible a Bárcenas, sabem que, subreptíciament, també s'encarregà a Enrique García Castaño, responsable màxim de la Unitat Central de Recolzament Operatiu (UCAO) un segon operatiu parapolicial contra Catalunya i els seus líders amb el vistiplau de Nieto i Cospedal, abans de l'1-0 del 2017. Més enllà de l'actuació de les clavegueres de l'Estat, el poder judicial va haver d'entomar la patata calenta vulgues no vulgues, amb totes les conseqüències que això li pot comportar quan el cas es revisi en els tribunals europeus.

A tot aquest panorama de núvols grisos cal afegir-hi quatre fets que faran parlar en el futur i poden convertir els núvols en grops negres. Primer, el passat 21/IX el tinent fiscal del Tribunal Suprem Luis Navajas, fent honor al seu nom, abans de jubilar-se clavà una navalla a la fiscalia denunciant pressions i dient que, vist que hi ha fiscals «contaminats políticament» (esmentà el nom de Consuelo Madrigal i deixà intuir el de Fidel Cadena, tots dos en el judici del procés català), no va convocar cap Junta de fiscals de Sala per fixar la resposta a les querelles contra el govern per la gestió de la pandèmia. No passarà res?

Segon, que l'absència del rei en el lliurament de despatxos

als nous jutges el 25/IX per ordre del govern, va deixar a la corda fluixa tant sa Majestat (que se salta la neutralitat si fa declaracions d'aquestes encara que siguin protocol·làriament de simple cortesia) com el senyor Lesmes (que no tenia cap raó per esbombar-la i fa pensar que tenia el permís del rei per fer-ho, cosa que els deixa pitjor a tots dos). Sánchez no és imbècil: si Lesmes va a la seva, no li podia deixar celebrar una de les seves festetes anuals amb la corona present...

Tercer: el 28/IX el president de la Generalitat Quim Torra va ser inhabilitat per no haver obeït l'ordre de la Junta Electoral Central de treure una pancarta a favor dels presos polítics amb la urgència que li reclamaven. Exjutges com José Antonio Martín Pallín i professors de Dret com Javier Pérez Royo ho troben una barbaritat; Torra hauria desobeït però no hauria comès cap delictes de desobediència perquè la JEC és un simple organisme administratiu.

Quart: el 29-IX Rodrigo Rato i la cúpula de Bankia (33 acusats) foren absolts de responsabilitat per l'Audiència Nacional, perquè la sortida a borsa havia passat el vistiplau del Banc d'Espanya i de tots els reguladors. La culpa de tot plegat se l'emporta el fiscal anticorrupció. Els ciutadans que hi van perdre la seva fortuna que es facin fotre. Perquè, és clar, del Banc d'Espanya i dels reguladors, no se n'encarregarà ningú.

I consti que no els parlo de Corina ni dels papers de José Manuel Villarejo acusant «el Barbas» (Mariano Rajoy), Dolores de Cospedal o Soraya Sáenz de Santamaría. No es vol fer cau i net del *Deep State* (Fernando Grande-Marlaska encara no ens ha dit amb total transparència qui s'ocupa de la seguretat del rei fugat, quants guardaespalles hi dedica i quan ens costa la broma) i estem com estem. Amb la cúpula de la Magistratura enfangada a més no poder. I hauria de donar exemple...